

ÚMLUVA

o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy, otevřená k podpisu v Římě dne 19. června 1980

PREAMBULE

VYSOKÉ SMLUVNÍ STRANY Smlouvy o založení Evropského hospodářského společenství,

USILUJÍCE pokračovat v práci na sjednocení práva v oblasti mezinárodního práva soukromého, která již byla ve Společenství, zejména v oblasti soudní příslušnosti a výkonu soudních rozhodnutí, vykonána,

PŘEJÍCE si vytvořit jednotné normy týkající se rozhodného práva pro smluvní závazkové vztahy,

SE DOHODLY TAKTO:

HLAVA I

OBLAST PŮSOBNOSTI

Článek 1

Oblast působnosti

1. Tato úmluva se použije na závazky ze smluv, které mají vztah k právu různých zemí.

2. Nepoužije se na:

a) otázky týkající se osobního stavu nebo způsobilosti fyzických osob k právům a právním úkonům, s výhradou článku 11;

b) smluvní závazkové vztahy týkající se

— závětí a dědění,

— majetkových vztahů mezi manželi,

— práv a povinností z rodinných vztahů, rodičovství, manželství nebo z příbuzenství vzniklého manželstvím, včetně vyživovací povinnosti k dětem nemanželského původu;

c) závazkové vztahy ze směnec, šeků a směnec vlastních a jiných převoditelných cenných papírů v rozsahu, v jakém závazky z těchto převoditelných cenných papírů vyplývají z jejich převoditelnosti;

d) rozhodčí smlouvy a dohody o volbě soudu;

e) otázky upravené právem obchodních společností, sdružení a právnických osob týkající se například založení, způsobilosti k právům a právní úkonům, vnitřní organizace nebo rušení obchodních společností, sdružení a právnických osob a osobní zákonné odpovědnosti jejich společníků a orgánů za závazky obchodní společnosti, sdružení nebo právnické osoby;

f) otázku, zda může zmocněnec zavazovat vůči třetí osobě osobu, na jejíž účet tvrdí, že jedná, nebo zda může orgán obchodní společnosti, sdružení nebo právnické osoby tuto společnost, sdružení nebo osobu zavazovat vůči třetí osobě;

g) zakládání trustů a vztahy mezi zakladateli trustu, správcí trustu a oprávněnými osobami;

h) dokazování a soudní řízení s výhradou článku 14.

3. Ustanovení této úmluvy se nevztahují na pojistné smlouvy, na základě kterých jsou kryta rizika umístěná na území členských států Evropského hospodářského společenství. Při rozhodování, zda je riziko umístěno na těchto územích, použije soud své vnitrostátní právo.

4. Odstavec 3 se nevztahuje na smlouvy o zajištění.

Článek 2

Použití práva jiných než smluvních států

Právo určené na základě této úmluvy se použije i v případě, že se jedná o právo státu, který není smluvním státem.

HLAVA II

JEDNOTNÉ NORMY

Článek 3

Svobodná volba práva

1. Smlouva se řídí právem, které si strany zvolí. Volba musí být vyjádřena výslovně nebo vyplývat s dostatečnou jistotou z ustanovení smlouvy nebo okolností případu. Svou volbou mohou strany zvolit právo rozhodné pro celou smlouvu, nebo pouze pro její část.

2. Strany se mohou kdykoli dohodnout, že se smlouva bude řídit jiným právem, než kterým se dosud řídila v důsledku předchozí volby podle tohoto článku nebo na základě jiného ustanovení této úmluvy. Žádná změna rozhodného práva provedená stranami po uzavření smlouvy se nedotýká její formální platnosti podle článku 9 a práv třetích osob.

3. V případě, že všechny ostatní okolnosti v okamžiku volby souvisejí pouze s jednou zemí, nesmí být skutečností, že si strany zvolily cizí právo, ať již je volba práva spojena s volbou zahraničního soudu či nikoli, dotčeno použití právních ustanovení, od nichž se podle práva dotýčné země nelze smlouvou odchýlit („imperativní ustanovení“).

4. Existence a platnost souhlasu stran s volbou rozhodného práva se určuje v souladu s články 8, 9 a 11.

Článek 4

Rozhodné právo při neexistenci volby práva

1. V míře, ve které nebylo právo rozhodné pro smlouvu zvoleno v souladu s článkem 3, se smlouva řídí právem země, s níž nejúžeji souvisí. Na část smlouvy, kterou lze od zbytku smlouvy oddělit a která úžeji souvisí s jinou zemí, však lze výjimečně použít právo této jiné země.

2. S výhradou odstavce 5 tohoto článku platí domněnka, že smlouva nejúžeji souvisí se zemí, v níž má strana, která je povinna plnit předmět smlouvy, v době uzavření smlouvy obvyklé bydliště nebo v případě obchodní společnosti, sdružení nebo právnické osoby ústředí. Byla-li však smlouva uzavřena při výkonu povolání nebo při provozování živnostenské činnosti této strany, je danou zemí země, v níž se nachází hlavní provozovna, nebo má-li být v souladu s podmínkami smlouvy plněno v jiné než hlavní provozovně, je danou zemí země, v níž se nachází tato jiná provozovna.

3. Bez ohledu na odstavec 2 tohoto článku platí pro smlouvy v rozsahu, v nichž je jejich předmětem věcné právo k nemovitosti nebo právo užívání nemovitosti, domněnka, že smlouva nejúžeji souvisí se zemí, v níž se nemovitost nachází.

4. Pro smlouvy o přepravě zboží neplatí domněnka uvedená v odstavci 2. U těchto smluv platí domněnka, že smlouva nejúžeji souvisí se zemí, v níž má přepravce v době uzavření smlouvy hlavní provozovnu, nachází-li se v této zemi také místo nakládky nebo místo vykládky nebo hlavní provozovna odesílatele zboží. Pro účely tohoto odstavce se dopravní nájemní (charterové) smlouvy a jiné smlouvy, jejichž hlavním účelem je přeprava zboží, považují za smlouvy o přepravě zboží.

5. Odstavec 2 se nepoužije, není-li možné určit předmět plnění. K domněnkám uvedeným v odstavcích 2, 3 a 4 se nepřihlíží, vyplývá-li z okolností jako celku, že smlouva úžeji souvisí s jinou zemí.

Článek 5

Spotřebitelské smlouvy

1. Tento článek se vztahuje na smlouvy, jejichž předmětem je dodání zboží nebo poskytnutí služeb určité osobě („spotřebiteli“) za účelem, který nelze považovat za výkon povolání nebo provozování živnostenské činnosti spotřebitele, a na smlouvy o poskytnutí úvěru na takové obchody.

2. Bez ohledu na článek 3 nesmí být spotřebitel v důsledku volby rozhodného práva provedené stranami zbaven ochrany, kterou mu poskytují imperativní ustanovení práva země, v níž má obvyklé bydliště, pokud

— uzavření smlouvy v této zemi předcházela nabídka určená výslovně spotřebiteli nebo reklama a spotřebitel v této zemi uskutečnil všechny nezbytné úkony směřující k uzavření smlouvy,

nebo

— druhá strana nebo její zmocněnec obdrželi objednávku od spotřebitele v této zemi,

nebo

— smlouva je smlouvou o koupi zboží a spotřebitel cestoval z této země do jiné země, kde učinil svou objednávku, jestliže byla tato cesta organizována prodávajícím se záměrem podnitit spotřebitele ke koupi.

3. Bez ohledu na článek 4 se smlouvy, na něž se tento článek vztahuje, v případě neexistence volby rozhodného práva podle článku 3 řídí právem země, v níž má spotřebitel obvyklé bydliště, byly-li uzavřeny za okolností uvedených v odstavci 2 tohoto článku.

4. Tento článek se nevztahuje na:

a) přepravní smlouvy;

b) smlouvy o poskytování služeb, mají-li být služby spotřebiteli poskytnuty výlučně v zemi odlišné od země jeho obvyklého bydliště.

5. Bez ohledu na odstavec 4 se tento článek vztahuje na smlouvy, u nichž je v celkové ceně zahrnuta kombinace dopravních a ubytovacích služeb.

Článek 6

Individuální pracovní smlouvy

1. Bez ohledu na článek 3 nesmí být zaměstnanec v případě pracovních smluv v důsledku volby rozhodného práva stranami zbaven ochrany, kterou mu poskytují imperativní ustanovení práva, které by bylo použito podle odstavce 2 v případě neexistence volby rozhodného práva.

2. Bez ohledu na článek 4 se pracovní smlouva v případě neexistence volby rozhodného práva podle článku 3 řídí:

a) právem země, v níž zaměstnanec při plnění smlouvy obvykle vykonává svoji práci, i když je dočasně zaměstnán v jiné zemi,

nebo

b) právem země, v níž se nachází provozovna, u které je zaměstnán, nevykonává-li zaměstnanec obvykle svou práci v jediné zemi;

vyplývá-li však z okolností, že pracovní smlouva úžeji souvisí s jinou zemí, použije se na smlouvu právo této země.

Článek 7

Imperativní ustanovení

1. Použije-li se na základě této úmluvy právo určité země, lze použít imperativní ustanovení práva jiné země, s níž věcné okolnosti úzce souvisí, v rozsahu, v jakém musí být podle práva této jiné země imperativní ustanovení použita bez ohledu na právo, které je jinak pro smlouvu rozhodné. Při rozhodování, zda mají být taková ustanovení použita, je třeba vzít v úvahu jejich povahu a účel, jakož i důsledky, které by mohly z jejich použití či nepoužití vyplynout.

2. Tuto úmluvou není v žádném případě dotčeno použití právních předpisů země soudu za okolností, kdy je jejich použití závazné bez ohledu na právo, které je jinak pro smlouvu rozhodné.

Článek 8

Souhlas stran a materiální platnost

1. Existence a platnost smlouvy nebo některého ustanovení smlouvy se určuje podle práva, které by se na základě této úmluvy použilo, kdyby byla smlouva nebo ustanovení smlouvy platné.

2. Vyplyvá-li však z okolností, že by nebylo přiměřené určovat účinky chování strany podle práva uvedeného v odstavci 1, může se strana za účelem zjištění, že neprojevila souhlas, odvolat na právo země, v níž se nachází její obvyklé bydliště.

Článek 9

Forma

1. Smlouva uzavřená mezi osobami, které se nacházejí v téže zemi, je formálně platná, splňuje-li formální náležitosti podle práva, které se na ni použije podle této úmluvy, nebo práva země, v níž byla uzavřena.

2. Smlouva uzavřená mezi osobami, které se nacházejí v různých zemích, je formálně platná, splňuje-li formální náležitosti podle práva, které se na ni použije podle této úmluvy, nebo práva jedné z těchto zemí.

3. Je-li smlouva uzavřena zmocněncem, musí se při použití odstavců 1 a 2 brát v úvahu právo země, v níž zmocněnec činí právní úkony.

4. Jednostranný právní úkon, který se týká již uzavřené nebo zamýšlené smlouvy, je formálně platný, splňuje-li formální náležitosti podle práva, které se na smlouvu použije nebo které by se na ni použilo podle této úmluvy, nebo práva země, v níž byl tento úkon učiněn.

5. Odstavce 1 až 4 se nevztahují na smlouvy, na které se vztahuje článek 5 a které byly uzavřeny za okolností uvedených v čl. 5 odst. 2. Pro formu takových smluv je rozhodné právo země, v níž má spotřebitel obvyklé bydliště.

6. Bez ohledu na odstavce 1 až 4 tohoto článku se na smlouvu, jejímž předmětem je věcné právo k nemovitosti nebo právo užívání nemovitosti, vztahují imperativní ustanovení práva země, v níž se nemovitost nachází, která upravují formu, pokud se podle tohoto práva uvedená ustanovení použijí bez ohledu na místo uzavření smlouvy a na právo, které je jinak pro smlouvu rozhodné.

Článek 10

Působnost práva rozhodného pro smlouvu

1. Právem rozhodným pro smlouvu podle článků 3 až 6 a článku 12 této úmluvy se řídí zejména:

- a) výklad;
- b) plnění závazků vyplývajících ze smlouvy;
- c) důsledky úplného nebo částečného porušení těchto závazků včetně stanovení škody, jsou-li stanoveny právem a v rámci pravomocí přiznaných soudu jeho procesním právem;
- d) různé způsoby zániku závazku, včetně promlčení a zániku práv v důsledku uplynutí doby;
- e) důsledky neplatnosti smlouvy.

2. Pokud jde o způsob plnění a opatření, jež musí věřitel učinit v případě vadného plnění, bere se v úvahu právo země, v níž se plnění uskutečňuje.

Článek 11

Nezpůsobilost

Ve smlouvě uzavřené mezi osobami, které se nacházejí v téže zemi, se může fyzická osoba, která by byla způsobilá podle práva této země, odvolat na svou nezpůsobilost vyplývající z jiného práva pouze tehdy, pokud druhá smluvní strana o této nezpůsobilosti v době uzavření smlouvy věděla, nebo o ní nevěděla z nedbalosti.

Článek 12

Postoupení pohledávky

1. Pro vzájemné závazky postupitele a postupníka při postoupení pohledávky je rozhodné právo, kterým se podle této úmluvy řídí smlouva mezi postupitelem a postupníkem.

2. Právo, jímž se řídí postoupená pohledávka, určuje převoditelnost pohledávky, vztah mezi postupníkem a dlužníkem, podmínky, za kterých může být postoupení uplatněno vůči dlužníkovi, a zprošťující účinek dlužníkovy plnění.

Článek 13

Subrogace

1. Má-li určitá osoba („věřitel“) smluvní pohledávku za jinou osobou („dlužníkem“) a třetí osoba je povinna uspokojit věřitele nebo na základě této povinnosti věřitele uspokojila, určuje právo, kterým se řídí povinnost této třetí osoby, zda a v jakém rozsahu je třetí osoba oprávněna uplatnit vůči dlužníkovi práva, která měl věřitel vůči dlužníkovi podle práva rozhodného pro jejich vztah.

2. Totéž pravidlo platí v případě, že povinnými z téže smluvní pohledávky je více osob a jedna z nich věřitele uspokojila.

Článek 14

Důkazní břemeno

1. Právo rozhodné pro smlouvu podle této úmluvy se použije do té míry, v jaké pro smluvní závazkové vztahy stanoví pravidla pro použití právních domněnek nebo určení důkazních břemen.

2. Právní úkon může být prokázán jakýmkoli důkazem přípustným podle práva země, v níž má soud sídlo, nebo některého práva uvedeného v článku 9, podle kterého je právní úkon formálně platný, za předpokladu, že soud může tento důkaz provést.

Článek 15

Vyloučení zpětného a dalšího odkazu

Použitím práva země určeným na základě této úmluvy se rozumí použití v této zemi platných právních norem, s výjimkou jejich norem mezinárodního práva soukromého.

Článek 16

Veřejný pořádek

Použití některé normy práva určeného na základě této úmluvy může být odmítnuto pouze za předpokladu, že je toto použití zjevně neslučitelné s veřejným pořádkem země, v níž má soud sídlo.

Článek 17

Zákaz zpětné působnosti

Tato úmluva se ve smluvním státě vztahuje na smlouvy uzavřené po dni, ke kterému vstoupí pro dotýčný stát v platnost.

Článek 18

Jednotný výklad

Při výkladu a používání výše uvedených jednotných norem je třeba brát v úvahu jejich mezinárodní povahu a přání dosáhnout při jejich výkladu a používání jednoty.

Článek 19

Státy s více právními systémy

1. Je-li některý stát složen z více územních jednotek, z nichž každá má vlastní právní normy upravující smluvní závazkové vztahy, považuje se každá územní jednotka pro účely určení rozhodného práva podle této úmluvy za zemi.

2. Stát, v němž mají různé územní jednotky vlastní právní normy upravující smluvní závazkové vztahy, není povinen uplatňovat tuto úmluvu při kolizích výhradně mezi právními řádými těchto jednotek.

Článek 20

Přednost práva Společenství

Touto úmluvou není dotčeno použití kolizních norem pro smluvní závazkové vztahy ve zvláštních oblastech, které jsou nebo budou obsaženy v právních aktech orgánů Evropských společenství nebo ve vnitrostátních právních předpisech, které byly při provádění takových právních aktů harmonizovány.

Článek 21

Vztah k jiným úmluvám

Touto úmluvou není dotčeno použití mezinárodních úmluv, jejichž smluvní stranou smluvní stát je nebo se jí stane.

Článek 22

Výhrady

1. Každý smluvní stát si může při podpisu, ratifikaci, přijetí nebo schválení vyhradit právo neuplatňovat tato ustanovení:

a) čl. 7 odst. 1;

b) čl. 10 odst. 1 písm. e).

2. Každý smluvní stát může rovněž při oznamování rozšíření platnosti této úmluvy v souladu s čl. 27 odst. 2 učinit jednu nebo více těchto výhrad s účinkem omezeným na všechna nebo některá území, na které se rozšíření vztahuje.

3. Každý smluvní stát může kdykoli vzít zpět výhradu, kterou učinil; výhrada pozbývá účinku prvním dnem třetího kalendářního měsíce po oznámení zpětvzetí.

HLAVA III

ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 23

1. Přeje-li si smluvní stát poté, co pro něj tato úmluva vstoupí v platnost, přijmout pro určitou skupinu smluv spadajících do oblasti působnosti této úmluvy novou kolizní normu, sdělí svůj zájem ostatním signatářským státům prostřednictvím generálního tajemníka Rady Evropských společností.

2. Do šesti měsíců od sdělení učiněného generálnímu tajemníkovi Rady jej může každý signatářský stát požádat, aby zprostředkoval konzultace mezi signatářskými státy za účelem dosažení dohody.

3. Nepožádá-li žádný signatářský stát v této lhůtě o konzultace nebo není-li v průběhu konzultací ve lhůtě dvou let od sdělení učiněného generálnímu tajemníkovi Rady dosaženo dohody, může dotčený smluvní stát změnit své právo zmíněným způsobem. O opatření přijatém tímto státem jsou ostatní signatářské státy vyrozuměny prostřednictvím generálního tajemníka Rady Evropských společností.

Článek 24

1. Přeje-li si smluvní stát poté, co pro něj tato úmluva vstoupí v platnost, uzavřít mnohostrannou úmluvu, jejímž hlavním cílem nebo jedním z hlavních cílů je stanovit normy mezinárodního práva soukromého pro některou otázku spadající do oblasti působnosti této úmluvy, použije se postup stanovený v článku 23. Lhůta dvou let stanovená v čl. 23 odst. 3 se však zkracuje na jeden rok.

2. Postup uvedený v odstavci 1 nemusí být dodržen, je-li některý smluvní stát nebo některé z Evropských společností již smluvní stranou uvedené mnohostranné úmluvy nebo je-li jejím účelem revize úmluvy, jejímž smluvním státem již dotčený stát je, nebo jedná-li se o úmluvu uzavřenou v rámci smluv o založení Evropských společností.

Článek 25

Domnívá-li se smluvní stát, že právní jednota dosažená touto úmluvou je poškozována uzavíráním dohod odlišných od těch, které jsou uvedeny v čl. 24 odst. 1, může tento stát požádat generálního tajemníka Rady Evropských společností, aby zprostředkoval konzultace mezi signatářskými státy této úmluvy.

Článek 26

Každý smluvní stát může požádat o revizi této úmluvy. V tom případě svolá předseda Rady Evropských společností za účelem revize konferenci.

Článek 27

1. Tato úmluva se vztahuje na evropská území smluvních států včetně Grónska a na celé území Francouzské republiky.

2. Aniž je dotčen odstavec 1,

a) nevztahuje se tato úmluva na Faerské ostrovy, neučiní-li Dánské království opačné prohlášení;

b) tato úmluva se nevztahuje na žádné evropské území nacházející se mimo Spojené království, za jehož mezinárodní vztahy Spojené království odpovídá, neučiní-li Spojené království ve vztahu k takovému území opačné prohlášení;

c) tato úmluva se vztahuje na Nizozemské Antily, učiní-li Nizozemské království odpovídající prohlášení.

3. Tato prohlášení mohou být učiněna kdykoli prostřednictvím oznámení generálnímu tajemníkovi Rady Evropských společností.

4. Řízení zahájena ve Spojeném království na základě odvolání od soudů na některém z území uvedených v odst. 2 písm. b) se považují za řízení probíhající před těmito soudy.

Článek 28

1. Tato úmluva je od 19. června 1980 otevřena k podpisu státům, které jsou smluvními stranami Smlouvy o založení Evropského hospodářského společenství.

2. Tato úmluva vyžaduje ratifikaci, přijetí nebo schválení signatářskými státy. Listiny o ratifikaci, přijetí nebo schválení budou uloženy u generálního tajemníka Rady Evropských společností.

Článek 29

1. Tato úmluva vstupuje v platnost prvním dnem třetího měsíce následujícího po uložení sedmé listiny o ratifikaci, přijetí nebo schválení.

2. Pro každý signatářský stát, který tuto úmluvu ratifikuje, přijme nebo schválí později, vstupuje tato úmluva v platnost prvním dnem třetího měsíce následujícího po uložení jeho listiny o ratifikaci, přijetí nebo schválení.

Článek 30

1. Tato úmluva zůstává v platnosti po dobu deseti let ode dne vstupu v platnost v souladu s čl. 29 odst. 1, a to i v případě států, pro něž vstoupí v platnost později.

2. Nedojde-li k výpovědi, obnovuje se tato úmluva automaticky vždy na dalších pět let.

3. Výpověď musí být nejméně šest měsíců před uplynutím desetileté nebo pětileté lhůty, podle okolností, oznámena generálnímu tajemníkovi Rady Evropských společností. Výpověď může být omezena na jakékoli území, na něž byla platnost úmluvy rozšířena prohlášením podle čl. 27 odst. 2.

4. Výpověď má účinky pouze ve vztahu ke státu, který ji oznámil. Mezi ostatními smluvními státy zůstává úmluva v platnosti.

Článek 31

generální tajemník Rady Evropských společností oznámí státům, které jsou smluvními stranami Smlouvy o založení Evropského hospodářského společenství:

- a) podpisy;
- b) uložení každé listiny o ratifikaci, přijetí nebo schválení;
- c) datum vstupu této úmluvy v platnost;
- d) sdělení učiněná podle článků 23, 24, 25, 26, 27 a 30;
- e) výhrady a jejich zpětvzetí podle článku 22.

Článek 32

Protokol přiložený k této úmluvě tvoří její nedílnou součást.

Článek 33

Tato úmluva, sepsaná v jediném vyhotovení v jazyce anglickém, dánském, francouzském, irském, italském, německém a nizozemském, přičemž všechna znění mají stejnou platnost, bude uložena v archivu Generálního sekretariátu Rady Evropských společností. Generální tajemník předá její ověřený opis všem vládním signatářským státům.

Na důkaz čehož připojili níže podepsaní zplnomocnění zástupci k této úmluvě své podpisy.

V Římě dne devatenáctého června tisíc devět set osmdesát.

[Podpisy zplnomocněných zástupců]

PROTOKOL

Vysoké smluvní strany se dohodly na tomto ustanovení, které se připojuje k úmluvě jako příloha:

„Bez ohledu na ustanovení Úmluvy si může Dánsko ponechat ustanovení týkající se práva rozhodného pro námořní přepravu zboží obsažená v článku 169 Søløven (námořní zákon) a může je měnit, aniž dodrží postup stanovený v článku 23 Úmluvy.“

Na důkaz čehož připojili níže podepsaní zplnomocnění zástupci k tomuto protokolu své podpisy.

V Římě dne devatenáctého června tisíc devět set osmdesát.

[Podpisy zplnomocněných zástupců]

SPOLEČNÉ PROHLÁŠENÍ

Vlády Belgického království, Dánského království, Francouzské republiky, Irska, Italské republiky, Lucemburského velkovévodství, Nizozemského království, Spojeného království Velké Británie a Severního Irsku a Spolkové republiky Německo,

podepisující Úmluvu o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy;

přejíce si zajistit co nejúčinnější uplatňování úmluvy;

usilující zabránit tomu, aby kvůli rozdílům ve výkladu úmluvy nedošlo k oslabení jejího sjednocujícího účinku;

prohlašují, že jsou připraveny:

1. zkoumat možnost přenesení určitých pravomocí na Soudní dvůr Evropských společenství a popřípadě jednat o uzavření dohody v této věci;
2. pořádat pravidelně setkání svých zástupců.

Na důkaz čehož připojili níže podepsaní zplnomocnění zástupci k tomuto společnému prohlášení své podpisy.

[Podpisy zplnomocněných zástupců]

SPOLEČNÉ PROHLÁŠENÍ

Při podpisu Úmluvy o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy vlády Belgického království, Dánského království, Francouzské republiky, Irska, Italské republiky, Lucemburského velkovévodství, Nizozemského království, Spojeného království Velké Británie a Severního Irsku a Spolkové republiky Německo,

- I. usilující v co největší míře zabránit rozptýlení kolizních norem do mnoha dokumentů a rozdílům mezi těmito normami, vyjadřují přání, aby orgány Evropských společenství při výkonu pravomocí, které jim byly svěřeny smlouvami o jejich založení, v případě potřeby usilovaly o přijímání takových kolizních norem, které jsou co nejvíce v souladu s normami Úmluvy;
 - II. vyhlášující svůj záměr, že ode dne podpisu této úmluvy až do doby, kdy se pro ně stane závazným článek 24, budou vzájemně konzultovat případy, kdy by některý signatářský stát vyjádřil přání stát se smluvní stranou úmluvy, na kterou by se použil postup uvedený v článku 24;
 - III. s ohledem na přínos, který má Úmluva o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy pro sjednocení kolizních norem v rámci Evropských společenství, vyjadřují názor, že každý stát, který se stane členem Evropských společenství, by měl k této úmluvě přistoupit.
-

PRVNÍ PROTOKOL

o výkladu Úmluvy o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy, otevřené k podpisu v Římě dne 19. června 1980, Soudním dvorem Evropských společností

VYSOKÉ SMLUVNÍ STRANY SMLOUVY O ZALOŽENÍ EVROPSKÉHO HOSPODÁŘSKÉHO SPOLEČENSTVÍ,

S OHLEDEM na společné prohlášení připojené k Úmluvě o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy, otevřené k podpisu v Římě dne 19. června 1980,

SE ROZHODLY uzavřít protokol přenášející pravomoc ve věci výkladu uvedené úmluvy na Soudní dvůr Evropských společností, a za tímto účelem byli jmenováni tito zplnomocnění zástupci:

[Zplnomocnění zástupci jmenovaní členskými státy]

KTERÍ se po výměně svých plných mocí, jež byly shledány v dobré a náležité formě, zasedajíce v Radě Evropských společností,

DOHODLI TAKTO:

Článek 1

Soudní dvůr Evropských společností má pravomoc rozhodovat o výkladu:

- a) Úmluvy o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy, otevřené k podpisu v Římě dne 19. června 1980 (dále jen „Římská úmluva“);
- b) úmluv o přistoupení k Římské úmluvě států, které se staly členy Evropských společností po dni, ke kterému byla otevřena k podpisu;
- c) tohoto protokolu.

— ve Francii:

la Cour de cassation a le Conseil d'État,

— v Irsku:

the Supreme Court,

— v Itálii:

la Corte suprema di cassazione a il Consiglio di Stato,

— v Lucembursku:

la Cour Supérieure de Justice, zasedá-li jako Cour de cassation,

— v Nizozemsku:

de Hoge Raad,

— v Portugalsku:

o Supremo Tribunal de Justiça a o Supremo tribunal Administrativo,

— ve Spojeném království:

the House of Lords a ostatní soudy, proti jejichž rozhodnutí není přípustný opravný prostředek;

b) soudy smluvních států, rozhodují-li jako soudy odvolací.

Článek 2

Kterýkoli z níže uvedených soudů může požádat Soudní dvůr o rozhodnutí o předběžné otázce, která vyvstane při projednávání věci před tímto soudem a která se týká výkladu ustanovení aktů uvedených v článku 1, považuje-li tento soud rozhodnutí o této otázce za nezbytné k vynesení svého rozsudku:

- a) — v Belgii:
la Cour de cassation/het Hof van Cassatie a le Conseil d'État/de Raad van Staate,
- v Dánsku:
Højesteret,
- ve Spolkové republice Německo:
die obersten Gerichtshöfe des Bundes,
- v Řecku:
Τα ανώτατα Δικαστήρια,
- ve Španělsku:
el Tribunal Supremo,

Článek 3

1. Příslušný orgán smluvního státu může požádat Soudní dvůr o vyjádření ve věci výkladu ustanovení aktů uvedených v článku 1, odporují-li rozhodnutí soudů tohoto státu výkladu poskytnutému Soudním dvorem nebo výkladu obsaženému v rozhodnutí soudu jiného smluvního státu uvedeného v článku 2. Tento odstavec se vztahuje pouze na pravomocná rozhodnutí.

2. Výklad poskytnutý Soudním dvorem na základě takové žádosti nemá vliv na rozhodnutí, která byla podnětem žádosti o výklad.

3. Nejvyšší státní zástupci při kasačních soudech smluvních států nebo jiný orgán určený smluvním státem může požádat Soudní dvůr o výklad v souladu s odstavcem 1.

4. Tajemník Soudního dvora oznámí žádost smluvním státům, Komisi a Radě Evropských společenství, které mohou ve lhůtě dvou měsíců od oznámení předložit Soudnímu dvoru podání nebo písemná vyjádření.

5. V souvislosti s řízením uvedeným v tomto článku se nevybírají žádné poplatky, ani se nepřiznávají žádné náhrady výdajů nebo nákladů.

Článek 4

1. Nestanoví-li tento protokol jinak, použijí se ustanovení Smlouvy o založení Evropského hospodářského společenství a Protokolu o statutu Soudního dvora k ní připojeného, která se použijí v případě, že je Soudní dvůr požádán o rozhodnutí o předběžné otázce, také na řízení o výkladu aktů uvedených v článku 1.

2. Jednací řád Soudního dvora bude podle potřeby upraven a doplněn v souladu s článkem 188 Smlouvy o založení Evropského hospodářského společenství.

Článek 5

Tento protokol vyžaduje ratifikaci signatářskými státy. Ratifikační listiny budou uloženy u generálního tajemníka Rady Evropských společenství.

Článek 6

1. Pro vstup tohoto protokolu v platnost se vyžaduje jeho ratifikace sedmi státy, pro něž platí Římská úmluva. Tento protokol vstupuje v platnost prvním dnem třetího měsíce následujícího po uložení ratifikační listiny státem, který tak učiní jako poslední. Vstoupí-li však druhý protokol o přenesení určitých pravomocí ve věci výkladu Úmluvy o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy, otevřené k podpisu v Římě dne 19. ledna 1980, na Soudní dvůr Evropských společenství, který byl uzavřen v Bruselu dne 19. prosince 1988, v platnost později, vstoupí tento protokol v platnost teprve dnem vstupu druhého protokolu v platnost.

2. Každá ratifikace následující po vstupu tohoto protokolu v platnost nabývá účinku prvním dnem třetího měsíce následujícího po uložení ratifikační listiny za předpokladu, že ratifikace, přijetí nebo schválení Římské úmluvy dotyčným státem již nabylo účinku.

Článek 7

Generální tajemník Rady Evropských společenství oznámí signatářským státům:

- uložení každé ratifikační listiny;
- den vstupu tohoto protokolu v platnost;
- každé určení sdělené podle čl. 3 odst. 3;
- každé sdělení podle článku 8.

Článek 8

Smluvní státy sdělí generálnímu tajemníkovi Rady Evropských společenství znění svých právních předpisů, které jsou nezbytné ke změně seznamu soudů uvedených v čl. 2 písm. a).

Článek 9

Tento protokol platí po dobu platnosti Římské úmluvy za podmínek stanovených v jejím článku 30.

Článek 10

Každý smluvní stát může požádat o revizi tohoto protokolu. V tom případě svolá předseda Rady Evropských společenství za účelem revize konferenci.

Článek 11

Tento protokol, sepsaný v jediném vyhotovení v jazyce anglickém, dánském, francouzském, irském, italském, německém, nizozemském, portugalském, řeckém a španělském, přičemž všech deset znění má stejnou platnost, bude uložen v archivu Generálního sekretariátu Rady Evropských společenství. Generální tajemník předá jeho ověřený opis všem vládám signatářských států.

Na důkaz čehož připojili níže podepsaní zplnomocnění zástupci k tomuto protokolu své podpisy.

V Bruselu dne devatenáctého prosince tisíc devět set osmdesát osm.

[Podpisy zplnomocněných zástupců]

SPOLEČNÁ PROHLÁŠENÍ

Společné prohlášení

Vlády Belgického království, Dánského království, Spolkové republiky Německo, Řecké republiky, Španělského království, Francouzské republiky, Irska, Italské republiky, Lucemburského velkovévodství, Nizozemského království, Portugalské republiky a Spojeného království Velké Británie a Severního Irska,

podepisující První protokol o výkladu Úmluvy o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy, otevřené k podpisu v Římě dne 19. června 1980, Soudním dvorem Evropských společenství,

přejíce si zajistit co nejúčinnější a nejjednotnější uplatňování úmluvy,

prohlašují, že jsou připraveny pořádat ve spolupráci se Soudním dvorem Evropských společenství výměnu informací o pravomocných rozhodnutích, která na základě Úmluvy o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy vydávají soudy uvedené v článku 2 uvedeného protokolu. Výměna informací bude zahrnovat:

- zasílání rozhodnutí vydaných soudy uvedenými v čl. 2 písm. a) a významných rozhodnutí vydaných soudy uvedenými v čl. 2 písm. b) Soudnímu dvoru příslušnými vnitrostátními orgány,
- třídění a dokumentační využití těchto rozhodnutí Soudním dvorem, včetně vypracování, v případě potřeby, výtahů a překladů a zveřejňování zvláště významných rozhodnutí,
- předávání dokumentace Soudním dvorem příslušným vnitrostátním orgánům států, které jsou smluvními stranami protokolu, jakož i Komisi a Radě Evropských společenství.

Na důkaz čehož připojili níže podepsaní zplnomocnění zástupci k tomuto společnému prohlášení své podpisy.

V Bruselu dne devatenáctého prosince tisíc devět set osmdesát osm.

[Podpisy zplnomocněných zástupců]

Společné prohlášení

Vlády Belgického království, Dánského království, Spolkové republiky Německo, Řecké republiky, Španělského království, Francouzské republiky, Irska, Italské republiky, Lucemburského velkovévodství, Nizozemského království, Portugalské republiky a Spojeného království Velké Británie a Severního Irska,

podepisující První protokol o výkladu Úmluvy o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy, otevřené k podpisu v Římě dne 19. června 1980, Soudním dvorem Evropských společenství,

s ohledem na společné prohlášení připojené k Úmluvě o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy,

přejíce si zajistit co nejúčinnější a nejjednotnější uplatňování úmluvy,

usilující zabránit rozdlům při výkladu úmluvy, oslabujících její sjednocující účinek,

vyslovují názor, že každý stát, který se stane členem Evropských společenství, by měl přistoupit k tomuto protokolu.

Na důkaz čehož připojili níže podepsaní zplnomocnění zástupci k tomuto společnému prohlášení své podpisy.

V Bruselu dne devatenáctého prosince tisíc devět set osmdesát osm.

[Podpisy zplnomocněných zástupců]

DRUHÝ PROTOKOL**o přenesení určitých pravomocí ve věci výkladu Úmluvy o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy, otevřené k podpisu v Římě dne 19. června 1980, na Soudní dvůr Evropských společenství**

VYSOKÉ SMLUVNÍ STRANY SMLOUVY O ZALOŽENÍ EVROPSKÉHO HOSPODÁŘSKÉHO SPOLEČENSTVÍ,

VZHLEDEM K TOMU, že Úmluva o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy, otevřená k podpisu v Římě dne 19. června 1980 (dále jen „Římská úmluva“), vstoupí v platnost po uložení sedmé listiny o ratifikaci, přijetí nebo schválení;

VZHLEDEM K TOMU, že jednotné používání norem stanovených v Římské úmluvě vyžaduje vytvoření mechanismu zajišťujícího jejich jednotný výklad, a že je proto vhodné přenést patřičné pravomoci na Soudní dvůr Evropských společenství ještě před tím, než Římská úmluva vstoupí v platnost pro všechny členské státy Evropského hospodářského společenství,

SE ROZHODLY uzavřít tento protokol, a za tím účelem byli jmenováni tito zplnomocnění zástupci:

[Zplnomocnění zástupci jmenovaní členskými státy]

KTERÍ, se po výměně svých plných mocí, jež byly shledány v dobré a náležité formě, zasedající v Radě Evropských společenství,

DOHODLI TAKTO:

Článek 1

1. Soudní dvůr Evropských společenství má ve vztahu k Římské úmluvě pravomoci, které na něj byly přeneseny Prvním protokolem o výkladu Úmluvy o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy, otevřené k podpisu v Římě dne 19. června 1980, Soudním dvorem Evropských společenství, jenž byl uzavřen v Bruselu dne 19. prosince 1988. Použijí se Protokol o statutu Soudního dvora Evropských společenství a jednací řád Soudního dvora.

2. Jednací řád Soudního dvora bude podle potřeby upraven a doplněn v souladu s článkem 188 Smlouvy o založení Evropského hospodářského společenství.

Článek 2

Tento protokol vyžaduje ratifikaci signatářskými státy. Ratifikační listiny budou uloženy u generálního tajemníka Rady Evropských společenství.

Článek 3

Tento protokol vstupuje v platnost prvním dnem třetího měsíce následujícího po uložení ratifikační listiny signatářským státem, který tak učiní jako poslední.

Článek 4

Tento protokol, sepsaný v jediném vyhotovení v jazyce anglickém, dánském, francouzském, irském, italském, německém, nizozemském, portugalském, řeckém a španělském, přičemž všech deset znění má stejnou platnost, bude uložen v archivu Generálního sekretariátu Rady Evropských společenství. Generální tajemník předá jeho ověřený opis všem vládám signatářských států.

Na důkaz čehož připojili níže podepsaní zplnomocnění zástupci k tomuto protokolu své podpisy.

V Bruselu dne devatenáctého prosince tisíc devět set osmdesát osm.

[Podpisy zplnomocněných zástupců]